

IK BEN LOS

Geweldig zonnelicht
Laat me in je binnengaan
Dan zal ik aan jou
En, na dit leven, mijzelf
Maar altijd naast jou, naast jou
Mijn hoofd te slapen aanbieden
Om daarna, om de beurt
Wanneer jij, zon, weer bent opgestaan,
Wakker geworden, mij te dwingen
Ook een keer wakker te worden
En dan de krant open te slaan
En in de avond te dichten dat blad
En te bloeien voor jouw ogen
O nee, niet voor jouw ogen
Maar voor die in bloei staan
Steeds in dat eeuwig licht
Dat als een onblusbare spaarlamp
Mijn mijngangen verlicht
Verlicht en mij, nietig schepseltje
Dat altijd en eeuwig naar boven graaft
Omdat het anders niet groeien wil
Met het leven wilt besproeien

Ik ben een bloem, ik ben los.

Naar Guido Gezelle

WERELDDELEN

In de oude atlas drijven ze stil voorbij: ik
Ruik Sumatra eerst. Dan de andere eilanden,
Al net zo vreemd en vertrouwd: Java, Bali, Flores,
En verder nog de Soenda's. Verbleekt zijn hun kleuren,

Sepia resten van een koloniaal bestaan.
Iets anders dan een zinsbegoocheling waren die
Kaarten nooit. De witte vlek van bestuur en orde
In heldere legenda vast bezegeld. Buiten

Zorg, zo wilden we dat leven. En de geheime
Kruiden, de schreeuwende kleuren, het gewriemel, we
Snoeven niets op, hoorden het niet. Maar wat verbleekt
Niet, wanneer de Merapi met as de hemel teert?

Ik sla dicht. Onopgetekende afzettingen
Liggen ingeklonken onder mijn wuivend vlas. Ik,
Die een inboorling der Bevelanden ben en buig
Voor elke vorst van overzee. In de armen van

De Schelde wieg ik mijn eilanden, net als vroeger,
Onontdekt, door geen vreemde macht in kaart te brengen.
Hurkend kook ik op een laag vuur mijn geroezemoes -
En weet dat mijn springtij alles zal overstromen.

ENKELE MISVERSTANDEN RECHTGEZET

Het is niet het brein wat denkt
De maag
Het is niet de maag die honger heeft
Het oog
Het is niet het oog wat ziet
De ziel
Het is niet de ziel die liefheeft
De vuist
Het is niet de vuist die slaat
De tong
Het is niet de tong die spreekt
Het hart -
Het is het hart, wat voor u vlucht

©ees Noordhoek

ACHTER DE RUG

Vertrouwde voorstellingen openen de wand:
Het dorp aan de rivier, een molen op de dijk.
Boten liggen er stil, op de oever geborgen.
Een vrouw leest in een boek, een raam is een spiegel.

Ik kijk vaak naar die roerloze wolken, de brief
Die aan haar hand ontvalt. Haast kan ik het kraken
Van strenge winters horen, die barsten trekken
In de strakgespannen doeken, ijsberichten.

Achter mijn rug verdonkeren vooruitzichten,
Achter me haast het lawaai van mijn stad voorbij.
Ik wil niet omdraaien, ik wil sprakeloos zijn,

Helemaal in geschiedenissen ingelijst.
Ik wil niet anders zijn dan een traag uitharden
In vertrouwde voorstellingen, verleden tijd.

©ees Noordhoek

LICHTOPSTAND

Ik ben een boei, een hecht verankerd
Gevangene van de zee.
Ik ben willoos, in haar ondiepten
Oppervlakkig vastgezet.
Met elk tij beweeg ik machteloos
Mee, aan iedere stroming
Geef ik toe – zover mijn ketting gaat.

Met een knipperlicht ben ik getooid,
Verlicht een pad dat ik niet ken.
Met felgekleurde tekens bescherm
Ik de vaarwegen die ik haat.
Met mist brul ik onvrijwillig mee
In het koor van de juiste koers.

Ik wil niet meer meedeinen, ik wens
Weg te drijven, grillige lijnen
Te trekken op de witste stranden,
Ik wens toe te geven aan het vrij
Gewicht van de eigen zwaartekracht.